

Sessiz Sevda

– Ş.İSMAILZADE · 09 Temmuz 2012

Halil parlak kahverengi atın üzerinden kıvrak bir şekilde yere atladı ve kurumuş toprağın tozu ayaklarının etrafını sardı. Sakin adımları ile Vahap dedenin yanına yürüdü. Azıcık öne eğik vaziyette arı kovanlarına göz gezdiren Vahap dedenin beyaz sakalı neredeyse yüzünün yarısını tutmuştu. Halili görcek başında uçuşan arılara aldırmadan kenara çekildi ve tahta sandalyeye oturdu.

- Hava çok sıcak... Herhalde atla gezi keyifli geçmemiştir diye Arapça Halile seslendi.

- Biz araplar alışkınız, dede. Kumlu sahra sıcaklığının yanında bu ne ki ?!

- Orası öyle diye ihtiyar ayağa kalktı - madem sıcaklığa alışkınız hadi eve geçelim de bir sıcak çay içelim, o zaman.

Yüce boylu, kıvrak yerişli, araplara has kara kaşlı ve kara gözlü Halil azıcık öne eğik ihtiyar Vahabın yanında yürürken hayatın zıttlarından sadece bir tanesi gözler önünde sergileniyordu: Biri taze, diğeriye eski hayatlar.

Onlar taze gül reçeli konulmuş sofraya oturdular. Çayı ikram eden ihtiyarın yegane kız torunu olan Lemandı. Endamı hoş, güzel ve zarif bir kızdı Leman. Siyah kaşları gerilmiş yay gibi sanki yüzüne konmuşdu. Yanakları son zamanlar sıcak geçen havalarda güneşten yanmış ve kızarmıştı. Uzun ve siyah saçları her zamanki gibi omuzlarına dağılmıştı. Bir az geçtikten sonra Leman çayları tazelemek için tekrar taş duvarlı serin odaya geçti. Dudaklarını sıkı sıkı bir-birine birleştirerek çayı bardaklara dökerken dedesi ile genç misafirin sohbetini dinliyordu. Onlar farklı bir şey konuşmuyorlardı. Adet ettikleri her günkü sohbetlerindeydiler. Halil iki aya yakındı Vahabın Araz nehri kenarındaki iki katlı, sessiz ve sakin huzur dolu evinde misafir olarak ağırlanıyordu. Yaşlı Vahabın kendisi köy mescidinin imamıydı. Arapçayı ve Farsçayı güzel bir şekilde ezbere biliyordu. Yanında büyüyen erkek torunu Celil küçüklüğünden beri dedesinin güzel sesiyle okuduğu Kurana ve bununla beraber Arapçaya aşık olduğundan, büyürken etrafındaki yaşlıları gibi arzuları başka semte yol almak yerine daha da kuvvetlenmişti. Ve Arapçayı öğrenmek için kalkıp ta Halebe kadar gitmişti. Uzun süren eziyetlerden ve azimden sonra eğitimini tamamlamış ve geri dönmüş, Nahçıvan Devlet Üniversitesinde arapça eğitimi vermeye başlamıştı. Halil ile arkadaşlıkları da Halep günlerine dayanıyordu. Halil o günlerde vermiş olduğu söz üzerine bu sene kalkıp ta Celilin memleketine kadar gelmişti. Geldiği ilk günden beri Celilin kız kardeşi Lemanı çok beğenmişti. Leman da aynen onu. İlk görüşte aşk değildi ama zaman geçtikçe her gün bir az daha aşık olmaktı onlarınki. Her gün birlikte, bir-birlerine yakın geçirdikleri yazın sıcak günleri onların aralarına kimsenin göremeyeceği, hatta kendilerinden bile gizlemeye çalıştıkları, gözle görülmeyen bağlar oluşturmaya başlamıştı. Gözleri, dilleri ve kalpleri değil, ruhları bir-birlerini bulmuştu sanki. Leman dedesinden ve abisinden almış olduğu dil eğitiminden dolayı Halil ile ara-sıra sıkıntı çekmeden konuşabiliyordu ve bu da onların bir-birlerini daha yakından tanımalarına ve bağlanmalarına sebep oluyordu. Bu şekilde günler gelip geçerken ve sevdalarını gizlemeye çalışırken aralarında üzde dostluk samimiyyeti yaranmıştı. Her ikisi de akıllı ve değerlerine aşırı değer verdiklerinden Halil kardeş gibi bildiği Celilin arkadaşlığına, onun samimi, sıcak ailesine karşı aklının tastiklemediği şeyi yapamıyor ve

aşkını Lemana itiraf edemiyordu. Leman da aynen Halil gibi böyle bir adımı atamadığına göre her ikisi de sevgilerini sessiz ve sakin, bir-birlerinden dahi habersiz yaşamaya karar vermiştiler.

Leman ince nakışlı çay bardağının birini dedesinin, öbürünü de Halilin karşısına koydu. Bakışları defalarca olduğu gibi yine de karşılaştı. Halilin sınavıcı bakışları karşısında Lemanın yanakları kızardı ve ilk defa dudaklarının kenarlarında hafif tebessüm yarandı ve yüzündeki hali gizlemek için hemen odadan çıktı.

O gün güneş sabahtan beri her yeri yakıp kavuruyordu. Çöl bozumsu serap içerisinde kaynıyor gibiydi. Araz nehri kenarındaki taşlar ve sarı kumlar yakıcı güneşin altında el yakacak derecede sıcaklaşmıştı. Terlemiş at sakin sakin yürürken üzerindeki Halil bakışlarını çölde ve nehirin üzerinde gezdirerek düşünüyordu. Aklını ve kalbini meşgul eden tereddütlerden dolayı sıcağa aldırılmadan atla tekrar geziye çıkmıştı. Yaklaşık yarım saattir semerin üzerinde gelecek hakkında karmakarışık düşüncelerde dolaşmasına rağmen ağır bir keder Halili incitiyordu. Lemana karşı keskin duygularını, kalbinde gizlemekte olduğu derin aşkını inci taneleri gibi sıra ile dizmek isterken aralarındaki aşılmaz engellerden kaynaklanan sıkıntılar ve acılar buna izin vermiyorlardı. Düşüncelerdeyken bir yandan da güneşten yanmış, kurumuş kekik otunun keskin kokusu onun burnuna doluyor ve doldukça Leman onun aklının ve kalbinin derinliklerine bir az daha iniyor ve tüm ruhuna hakim kesiliyordu. Çünkü Lemanın ikram ettiği çay hep kekik otlu olduğundan Halile göre o unutulmaz ferahlatıcı, güzel koku bardaktan değilde Lemanın saçlarından geliyordu.

Akşam gün batımına az kala boz bulutlar aniden güneşi her taraftan sarmaya başladılar. Gök yüzünün göz kamaştırıcı sarı rengi aniden soldu ve değişti. Bulutlar çok kalın ve tutkundular. Kıvılcıktan ufukun eteklerine dokunur gibi dizilseler de hafif rüzgar esmeye ve şiddetlenmeye başladı. Ve bulutları bir az daha batıya doğru kovup köyün üzerinde yerleştirdi. Narin yağmur taneleri kurumuş ve çatlamış toprağa düşmeye, evin çatısına vuran damlaların ahenk sesleri duyulmaya başladı. Gece Celil uzun zamandır beklediği yağmurla yanyana uyumak için yastık ve battaniyesini alıp Halilin odasına geçti.

- Kardeşim, ben çardağın altında serinde uyumak istiyorum. İstiyorsan senin de yatağını serelim?
- Yok, abi, ben bu güzelim havada uyuyamam seni de uyutmam şimdi. En iyisi ben balkonda oturayım biraz , temiz havayı da doyasıya yutmuş olurum.
- Nasıl istiyorsan, kardeşim diye Celil elindekilerle aşağı inerken Halil de onun arkasından balkona çıktı. Yukarı başta halı üzerine serilmiş minderlerde oturan Lemanla bakışları yine karşılaştı. İçeriye geçmek istedi ama Leman onu durdurdu.

- Rahatsız olmayın, buyurun oturun, lütfen...

Halil geçip yeşil minderin üzerinde bağdaş kurarak oturdu. Bu zaman odadan süzülen hafif ışık Lemanın esmer ve zarif yüzüne düşüp onu ışıktandırıyor.

- Yağmuru sever misiniz diye Leman sakinliyi bozdu.

- Hem de nasıl! İnsan hasret kaldığı uzağında olduğu şeyleri hep sever.

- Anlamadım? diye Leman taacüp ederek sordu.

- Demek istediğim o ki bizim topraklar yağmurla az az buluşuyor, anlayacağın yağmura hasret. Değil yazın, hatta son bahar ve kış önceleri bile... Peki sen... sen de sever misiniz?

- Elbette severim. Hele yağmurdan sonra toprağımızın bu benzersiz kokusu var ya hiç bir şeye

değişmem.

Halil bakışlarını dipsiz karanlıklardan ayırmadan derin bir ah çekti:

- Toprağını sevmek ve ona bağlı olmak insan evladı için büyük bir mutluluk. Şunu da söyleyeyim ki bu her insana bahş edilen bir şey değildir.
- Evet, haklısınız. Yalnız bu mutluluğun da bir üzücü tarafı var...
- Nedir o? Diye Halil sakin ama meraklı bir sesle sordu.
- Değil ondan uzak kalmak, uzak kalmayı düşünmek bile insanı çok çok rahatsız ediyor... Hiç uzaklarda yaşamadım ama yaşayamam diye düşünüyorum. Biliyor musunuz... Hep özgür bir kuş olmak istemişimdir. Günlerce istedikleri semte kanat çırparak uçan kuşlardan biri mesela. Onlar çok mutlular bence... Mevsimlere göre her yer onların vatanı... Hem yukarıdan yer yüzünü istedikleri gibi göre biliyorlar da...

Leman konuştuğu Halilin karşısında çocuk kalbi kadar masum bir kalp açıyordu sanki...Aynen sabahın taze çiçekleri gibi. Halil Lemanın bu kelimelerini duydukça, onun vatanından ayrılmak gibi bir düşünceye kapılmış olduğunu anladı. Ama görünen o ki, Leman seçimini yapmıştı. Belli ki, toprağına olan sevgisi daha ağır basmıştı. Halil hiss ettiği bu vatan sevgisine hayran oldu tabi ama kalbindeki umutlara da bir şeyler oldu sanki. Kalbi şiddetle vurmaya başladı... Artık sevdasını kalbinde gizlediği için üzülüyordu, kendini kınamıyordu. Aksine garip bir mutluluk duyuyordu. Üzölmek ve diğer taraftan da şimdiye kadar sessizliğini koruyup sakladığı için mutluluk duymak: Bu karışık duygular içerisindeyken Lemana bakıyordu. Lemanın alnına düşen az kıvrık siyah tellerini hafif rüzgar estiriyordu. Yavaşlayan yağmurun sesi çok güzeldi. Damlalar kulağına hazin ama hüzünlü bir müzik söylüyordu sanki. Halil baktıkça bir şeyden emin oldu: Bu aşk acısını kendisiyle alıp götürecektir, yarasını tek başına saracaktı artık.

O gecedan sonra iki gün geçti ve bir sabah Halil gönlündeki ateşe şahit olan o iki katlı evin önünde Vahap dedenin elinden öpüp, onunla vedalaştı. Ev sahipleri tarafından samimi ve sıcak bakışların altında bahçe kapısına kadar geçirildi. Yine de her kesle tek-tek vedalaştı. Sıra Lemana gelince başını azıcık eğerek benzersiz hizmetlerinden ve güzel ev sahipliğinden dolayı ona ayrıca teşekkür etti. Lemanın kırmızı ve zarif dudaklarında azıcık tebessüm olsa da, bu gözlerindeki ayrılıktan doğan kederi gizlemeye kadir değildi.

- Topraklarınıza yağmur düştüğü zaman bizim buraları hatırlar mısınız diye masum bakışlarının eşliğinde Halile seslendi.

- Eğer yağmuru beklersem uzun süre hatırlamamak zorunda kalırım dedi Halil, hafif ama durgun tebessümle.

- O halde ben serapa bürünmüş çöllerinizin yağmura hasret kalmaması için hep dua edeceğim. Onlar arabaya oturdular. Celil direksiyondayken Halil ise öndeki aynadan uzaklaşmakta olan o sıcacık eve bakıyordu. Araba hareket ettikçe sokak uzanıp gidiyor sonra sola dönüyordu. Baktıkça Halilin kalbi acıyordu sanki. İki aydır türlü türlü gizli acılarla sevdiği ve buna rağmen onu bu topraklarda, aslında onun kendi topraklarında bırakıp gitmek zorunda kaldığı esmer kız güneşten yanmış küçük ve zarif elini gözünün üzerine koyarak balkonda dayanmış ve bakışlarıyla arabayı takip ediyordu. Araba sokağı döndükçe o da başını dönderiyor, gözlerini uzaklardan ayırmıyordu. Aynen güneşin sakin, yavaş yürüşünü izleyen ayçiçeğinin güneşi kaybetmemek için başını döndererek onu takip ettiği gibi. Halil

kalbindeki ayrılık acısı ve kederiyle, vücudunda yorgunluk ve garip bir ağırlıkla canının yandığını hiss ediyordu. Uzaklaştıkca aradaki görünmez bilinmez bağ geriliyor canını bir az daha yakıyordu. Aslında o yalnız gitmiyordu. Kendisiyle iri ve siyah gözlerin hayalini bir de kurumuş kekik otunun hala keskinliğini koruyan kokusunu alıp götürüyordu.